Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 40 600 van 23 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 21 januari 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. INDEHERBERGE, die loco advocaat B. DE SCHRIJVER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat R. KNOPS, die loco advocaat M. COTTYN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient op 10 september 2009 een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn van een Belgisch kind.

Op 12 januari 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Antwerpen mee dat hij gemachtigd is om een bijlage 20 te nemen.

Op 21 januari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 52 §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 10 september 2009
door A., K.
geboren te B., NIGERIA op 26-02-1978
van NIGERIA nationaliteit
geweigerd.
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.
Reden van de beslissing:
Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd.
- attest onvermogen
- bewijs van stortingen in het verleden
- bewijs inkomsten van het Belgisch minderjarig kind
- ziekteverzekering "

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verwerende (gerechtskosten) en van de verzoekende (rechtsbijstand) partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"De beslissing van verweerster is onvoldoende gemotiveerd (op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm) en faalt zowel in feite als in rechte. Verzoeker toont aan dat hij onmogelijk kan worden verwijderd van het grondgebied Hij bevindt zich in een beklemmende humanitaire omstandigheden. Hij kan als vader van een kind met Belgische nationaliteit onmogelijk worden uitgewezen. Het is door de houding van de moeder dat verzoeker zowel een procedure vaststelling vaderschap als een jeugdprocedure diende te activeren. Het kind werd uiteindelijk op vrijwillige basis erkend op 3 augustus 2009. De Moeder, mevrouw A., weigert desondanks elke vorm van contact en laat zelfs niet toe dat verzoeker zijn zoontje bezoekt. Bijgevolg diende verzoeker zich noodgedwongen te wenden tot de Jeugdrechtbank te Antwerpen teneinde maatregelen te nemen omtrent het ouderlijk gezag en het verblijf van het kind. Deze procedure is niet afgehandeld."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij als volgt:

"Eerste en enig middel: schending van de motiveringsverplichting: onvoldoende motivering
Verzoekende partij stelt dat hij onmogelijk van het grondgebied kan worden verwijderd omwille van zijn familiale situatie, en omwille van het feit dat de procedure voor de Jeugdrechtbank aangaande het kind nog niet is afgerond. Hoe zulks de motiveringsverplichting zou schenden wordt niet uiteengezet.
Het dient gezegd dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.[1]
Dienaangaande kan zich geen betwisting stellen: verwerende partij heeft de motieven voor haar beslissing duidelijk naar voor gebracht.
Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Om in aanmerking te komen voor vestiging als vader van een Belgisch kind, moet verzoekende partij voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:
"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.
Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziekte-kostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt."
Uit de bovenvermelde artikelen van de Vreemdelingenwet volgt dat de bloedverwant in opgaande lijn van een Belgische onderdaan zich slechts kan voegen bij deze Belgische onderdaan, voor zover hij ten laste is van deze Belgische onderdaan. Aldus dient verzoeker aan te tonen dat hij ten laste kan genomen worden door zijn Belgisch kind in functie van wie de aanvraag tot verblijf werd gedaan, hetgeen niet het geval is. Verzoekende partij betwist in zijn verzoekschrift alleszins niet dat hij niet ten laste is van haar kind, en dus niet kan voldoen aan de wettelijk gestelde voorwaarden.
De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie beschikt de gemachtigde van de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.
Om in staat te zijn deze feitelijke situatie van 'ten laste zijn' te beoordelen, werd reeds bij de aanvraag tot vestiging dd. 10 september 2009 door verwerende partij aan verzoekende partij gevraagd een aantal documenten neer te leggen. Verzoekende partij was in deze nalatig: hij maakte geen van de gevraagde documenten over.
In casu somt de bestreden beslissing de documenten op waarvan aan verzoekende partij gevraagd werd deze neer te leggen en stelt ze dat verzoekende partij geen van deze documenten heeft bijgebracht en er bijgevolg kan worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden.
Conform artikel 52 § 2 en 3 van het K.B. dd. 8 oktober 1981 heeft verwerende partij de verblijfsaanvraag dan ook geweigerd:
§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:
1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.
§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.
Het kan aldus niet worden betwist dat verwerende partij slechts de vigerende wetgeving heeft nageleefd, en deze tevens heeft geciteerd in haar beslissing. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van de materiële motiveringsplicht, daar verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens (verzoekende partij voldeed effectief niet aan de in de wet gestelde voorwaarden), heeft die correct beoordeeld en is op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven.
Verzoekende partij kan onmogelijk ernstig opwerpen dat geen rekening werd gehouden met zijn specifieke persoonlijke situatie wanneer hij een aanvraag doet conform een procedure die niet op hem van toepassing is.
Ten overvloede wijst de verwerende partij erop dat de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet slechts toelaten dat een onderdaan van een derde staat, die ouder is van een Belgisch kind, zich in België kan vestigen indien hij aantoont dat hij ten laste is van zijn Belgisch kind. Verzoeker betwist op geen enkele wijze het motief van de bestreden beslissing, dat dit in casu niet het geval is.
De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, en heeft evenmin tot gevolg dat verzoekende partij definitief van zijn kind wordt gescheiden. De vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker kan in casu niet als onrechtmatig of disproportioneel worden beschouwd. Verwerende partij heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.
Het middel is bijgevolg kennelijk ongegrond."

3.3. Verzoeker voert in het middel de schending van de motiveringsplicht aan. De Raad stelt echter vast dat verzoeker volkomen nalaat om uiteen te zetten op welke wijze hij meent dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van de motiveringsplicht. Alleszins dient te worden vastgesteld dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, namelijk dat hij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie omdat hij de gevraagde documenten niet heeft voorgelegd, geenszins betwist.

De omstandigheid dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist, volstaat in casu reeds om het middel ongegrond te verklaren.

Inzake de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoeker aan dat hij *"onmogelijk kan worden verwijderd van het grondgebied"* omdat hij vader is van een Belgisch kind.

Met deze uiteenzetting toont verzoeker echter niet aan welke wetsbepaling geschonden zou zijn. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven maar enkel zijn verblijfsaanvraag als familielid van een EU-burger verwerpt en hem bevel geeft om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn kind wordt gescheiden. Uit de bevelscomponent van de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat verzoeker tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten.

De verwijzing van verzoeker naar zijn problemen in het kader van het familierecht doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing die verzoeker –zoals reeds gesteld- overigens niet betwist.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS A. DE SMET